

LOLA LAFONOVÁ

Nadia Comaneciová

MALÁ KOMUNISTKA, KTERÁ SE NIKDY NEUSMÍVALA

NADIA COMANECIOVÁ

Malá komunistka, která se nikdy neusmívala

Nadia Comaneciová

MALÁ KOMUNISTKA, KTERÁ SE NIKDY NEUSMÍVALA

Lola Lafon: La Petite communiste qui ne souriait jamais

Cet ouvrage, publié dans le cadre du Programme d'aide à la publication F. X. Šalda, a bénéficié de la collaboration de l'Institut français de Prague.

Tato kniha vychází za pomoci programu na podporu publikační činnosti F. X. Šalda Francouzského institutu v Praze.

**INSTITUT
FRANÇAIS**

Prague

translation © Tomáš Havel, 2019

copyright © Editions Actes Sud – Arles 2014. Published by arrangement with Lester Literary Agency

ISBN 978-80-7511-468-6

ISBN 978-80-7511-469-3 (epub)

ISBN 978-80-7511-470-9 (pdf)

Holčičky odložily pušky. Postupují do moře, noří se do vody, po krku, v podpaží a po zádech jim stéká pot.

Monique Wittigová, *Partyzánky*

Tenkrát mi to poradili a vždy jsem se tím řídil: nevyprávět stejný příběh stejným způsobem víc než dvěma osobám, protože když potom podaly hlášení Securitate, byla jste vyřízená.

Anonym, Rumunsko, 1980

PŘEDMLUVA

Při psaní *Malé komunistky, která se nikdy neusmívala*, jsem neměla v úmyslu podat historicky věrnou rekonstrukci života Nadii Comaneciové. Popisované události se skutečně odehrály v uvedeném čase a v uvedených místech, ale vše ostatní, prázdná místa v hrdinčině životě i všední historii, jsem se rozhodla vyplnit a přitom zachovat náznaky mnoha dohadů i možných verzí dnes už neexistujícího světa. Korespondence mezi vypravěčkou románů a gymnastkou je smyšlená, má za cíl znovu ozvučit téměř němý film, jímž byla životní dráha Nadii Comaneciové mezi lety 1969 a 1990.

L. L.

První část

Kolik je jí let, ptá se nevěřičně vrchní rozhodčí trenéra. Z číslice čtrnáct ji mrazí v zádech. To, co dívka právě předvedla, naprosto rozmetalo veškerá čísla, slova i obrazy. Jde o cosi z říše nepochopitelného. Nikdo nedokáže zapsat to, co se právě odehrálo. Odhazuje zemskou přitažlivost přes rameno, její útlé tělíčko si dělá prostor v atmosféře, aby se v ní mohlo svinout.

Proč je nikdo neupozornil, že se mají dívat tím směrem, rozčilují se diváci, kteří propásli okamžik, kdy se Nadia C. na deset centimetrů široké kladině vrhá po zádech a ve skoku naslepo za zkříženýma rukama nakopává měsíc, jedni se obracejí na druhé, chápe to někdo, chápete to?

Na elektronické tabuli svítí COMANECI NADIA, ROMANIA, potom její startovní číslo, 73, a tam, kde by měla být známka – nic.

Čeká se. Pobleblé sovětské gymnastky přecházejí sem a tam v prostoru vyhrazeném trenérům a závodnicím, které už odcvičily. Jim je to jasné. Členky rumunského družstva naopak vypadají zoufale, Dorina má sepjaté ruce, Mariana cosi odřikává stále dokola, další křečovitě svírá víčka; Nadia s culíkem nakřivo stojí o kousek dál, na výsledkovou tabuli se ani nepodívá. První, co vidí, je on, Béla, její trenér, jak stojí s rukama vzhůru a zakloněnou hlavou; konečně se ohlíží a objevuje své ohodnocení, příšernou známku – 1,00 – sestavenou ze žároviček zářících do kamer celého světa. Jednička, čárka, nula, nula. V duchu pátrá po možných chybách, kterých se dopustila, snad doskok po saltu vzad mohl být jistější; co mohla zkazit, aby si vysloužila tohle? Béla ji tiskne v náruči, nic si z toho nedělej, podáme protest. Její pozornost přitahuje jeden z rozhodčích, Švéd. Protože vstává. Protože na ni upřeně hledí se slzami v očích. O tom okamžiku se bude vyprávět tolikrát, že si dnes už není jistá, zda ho vůbec prožila, možná ho jen viděla v televizi, možná ho někdo napsal jako scénář pro film.

Obecenstvo je na nohou, strhává se vichřice osmnácti tisíců těl dupajících v pravidelném rytmu, Švéd v tom rámusu otvírá a zavírá ústa, pronáší neslyšitelná slova, Nadie se v mihotavém dešti tisíců blesků znovu objevuje švédský rozhodčí, co to dělá, roztahuje prsty, kamery celého světa snímají ruce švédského rozhodčího napřažené směrem k ní. A tak dívčina napřahuje své ruce k němu, chce potvrzení, je to... desítka? A on pomaličku přikyvuje, přitom dál drží deset prstů před obličejem, přes stovky kamer už dívku nevidí, tancují kolem ní ostatní holky z rumunské reprezentace, ano, miláčku, to jedna, čárka, nula, nula, to je desítka.

Tabule se zvolna otáčí vlevo a zase vpravo, od poroty směrem k divákům, před zraky gymnastek a ukazuje to, co je třeba chápat jako deset. Posunutá desetinná čárka. Anebo spíš čárka, která se umíněně odmítá posunout. Nějaký muž pobíhá od rozhodčích k novinářům, oficiální tričko s nápisem „Olympic games Montreal 1976“ má ztmavlé v podpaží, otírá si čelo. Vrchní rozhodčí mu naznačuje, aby šel blíž, pro hluk není slyšet, něco se porouchalo, slyšíte? Kvůli hvízdotu musí naklonit hlavy až k sobě, co to má znamenat? Celý svět se na to dívá, a to je teprve první den soutěží! Kde je ten chlap od Longines? Technik, který má na starosti výsledkové tabule, se snaží překročit fotografie klečící kolem holčiny, aby se mohl dostat ke stolu rozhodčích, kteří na něj mávají: nefunguje vám to! Ale on představiteli Mezinárodního olympijského výboru, který si ucpává jedno ucho, aby vůbec slyšel, tvrdí: funguje to, na všech ostatních soutěžích to funguje, počítače se nemýlí, to vy jste ho porouchali, prstem ukazuje na sudí, ale všechno je jinak, už si ho nevšímají, ze sudí se stali diváci, pláčou a tleskají útlé holčičce, která se posadila vedle trenéra a k senilnímu stroji, který si bručí pod vousy „jedna, čárka, nula, nula“, se otočila zády.

Je vyhlášená přestávka na poradu. OK. Mělo Rumunsko, nebo někdo z jejich týmu, přístup k počítačům? Nebo užívala nějaké preparáty, které by mohly poškodit systém? Vy jste se snad zbláznil, člověče, co si ještě nevymyslíte, abyste se z toho vyvlékl? Chybu si přehazují jako horký brambor. Olympijský výbor nás na přípravných schůzkách ujistil o tom, že v gymnastice neexistuje známka deset, brání se technici od Longines, které tisk zlomyslně označuje jako „tým jedna, čárka, nula, nula“. Ve 13:40 je vynesena verdikt: databáze se zhroutila následkem zadání neobvykle vysokých známek. Ta holka rozbila počítač.

Mají do zítřka čas, aby systém upravili dítěti na míru. Stiskávají se tlačítka, upravují se programy. Je potřeba přidat jednu číslici. Posunout desetinnou čárku. Jaká je možnost, že se jí to povede ještě jednou? Myslíte, že se „to“ může přihodit i zítra? Já nevím, odpovídá anglický rozhodčí. Já nevím, odpovídá československý rozhodčí. Snaží si představit sestavu na kladině, která by si vysloužila desítku. Nedokážou to. Na olympiádě se zatím v gymnastice nikomu nepodařilo získat desítku. A znovu se jich ptají. Jste si jistí, že jste se nenechali strhnout nadšením publika? Ne, říkají. Soustředili se na to děvče, snažili se odhalit nějakou chybu, ale na nic nepřišli. Ani chybička. Ba co víc – někteří rozhodčí by rádi zašli ještě dál a dali jí jedenáctku! Dvanáctku, doplňuje okamžitě kanadská rozhodčí. Anebo ať vymyslí nějaká nová čísla! Nebo ať se ta čísla zruší.

„Pokud by Comaneciová soupeřila proti čemusi abstraktnímu, nikoli proti ženským soupeřkám, mohla by ještě dostat desítku?“ ptají se Cathy Rigbyové, bývalé gymnastky, která komentuje olympijskou soutěž pro televizi ABC. „Pokud by Nadia udělala to, co dělá, úplně sama, v prázdné místnosti, myslím, že by si pořád zasloužila desítku,“ odpovídá Rigbyová poté, co přemýšlela, jak vymyslet abstrakce ještě abstraktnější, než je dokonalost.

Snaží se událost vymezit a ohraničit. Hned nazítří ráno Olympijský výbor požaduje, aby se Nadia podrobila dalším třem dodatečným antidopingovým kontrolám. Debatuje se. Jsme svědky nástupu nové, dětské generace gymnastek, nebo se jedná jen o přechodný jev? Strhává se geopolitické zemětřesení. Sovětští trenéři dostávají kázání: nesmíme se nechat ponížit Rumunskem, soudruzi, Ludmila nás zachrání! Jenže odpoledne Ludmila končí svá prostrná za vlašného potlesku v postoji tragické sochy a před zraky nepohnutého Rumunska se odchází zhroutit v slzách do trenérovny náruče.

Svolávají se přírodní živly: pluje mořem vzduchu a ticha? Zavrhuje se sport, příliš surový, skoro až vulgární, ve srovnání s tím, co se stalo, škrtají, znovu a znovu se vracejí na začátek: ona nevytváří prostor, ona je prostor, ona nepředává emoci, ona je emoce. Zjeví se – jako anděl, všimněte si té aury kolem ní, záře hysterických blesků –, a povznáší se nad fyzikální zákony, pravidla i jistoty, jako dokonalý, poetický stroj, který zničí všechno.

Komentuje se její sestava: ano, je pravda, že už na olympiádě v Mnichově v roce 1972 jsme mohli vidět jakousi předzvěst Nadii v Olze, jenže nyní nám Nadia servíruje všechny chody najednou! Působ, přesnost, rozsah pohybů, riziko i sílu, aniž co z toho stačíme postřehnout! Říká se, že akrobatickou řadu dokáže zopakovat patnáctkrát za sebou. A ten skelet... Kosti jako z hedvábných vláken. Morfologicky je na vyšší úrovni. Je elastičtější.

Hledají se slova, sestavují se do určitého tvaru, ne, takhle ne, v jiném pořadí, pokusy o načrtnutí obrysů. Malá komunistická víla. Malá komunistická víla, která se nikdy neusmívala. Škrta se slovo „rozkošná“, protože bylo v několika málo dnech použito už mockrát, a přitom je výstižné: bolestně rozkošná, nesnesitelně příliš roztomilá. A protože na ni musíme hledět svýma dospělýma očima, jsme

v pokušení vcítit se do jejího upracovaného dětství, dostat se co nejbližší k té, kterou chrání běloskvoucí trikot, jenž nenese sebemenší stopy potu. „Olympijská Lolita, která neváží ani čtyřicet kilo, čtrnáctiletá školačka s chlapeckým tělem, které se poddá jakémukoli pohybu,“ píší. Každý se chce dotknout jisker kouzelné a vířivé hračky. Vytrhnout se ze svých organismů zanesených hormony pomalosti. Ta holka vzbuzuje touhu, všichni ji chtějí, ach ta touha dotknout se jí, přiblížit se k ní, touha jako utahující se spirála a už je konec, sestava na kladině trvala devadesát vteřin. Je jako epidemie. Překupníci prodávají vstupenky na finále za sto dolarů, původně stály šestnáct, všichni chtějí vidět její akrobatické řady, při nichž trnou, že lehkost jí nedovolí dopadnout zpátky na zem. A když se před salty rozbíhá a lokty si pomáhá k ještě vyšší rychlosti, s absolutně pevným tělem sevřeným v bílém dresu, stává se běžícím mechanismem, který se jako zázrakem vymanil svému pohlaví a unikl do úžasně hladkého, nadřazeného dětství.

Najednou všechno vidíme jinak. Nadia je nový start. Ostatní gymnastky jsou omyly, znetvořený ideál. Nadia přidává váhu rokům, jež ji dělí od těch, kterým se začíná říkat „ostatní“ a které si v okamžiku, kdy dítě vstupuje na soutěžní pódium, nervózně popotahují dresy na zadcích. Zakrýt tkáně, schovat všechno, co se najednou jeví jako přebytečné, nevhodné, dokonce směšné. Najednou se trikoty zdají příliš přiléhavé, výstřihy příliš hluboké, nedokážou zakrýt stažená poprsí mladých žen, která se jim při rozběhu před přeskokem nepostřehnutelně pohybují. To všechno, prsa a boky, vysvětluje odborník v přímém přenosu, zpomaluje obrátky, zatěžuje skoky, kazí čisté linie. Ludmila je „příšerně ženská“. Na titulní straně jednoho deníku vypadá vedle rumunské nymfičky naprosto nepřiměřeně, zatímco Olga, příznějme si upřímně, ta vypadá skoro až trapně. Kamera ji na chvíli podržela v záběru, po vysvěcení rumunské

soupeřky zesinala. Ne, není unavená, je opotřebovaná: je jí dvacet, skoro už jednadvacet – ozývá se smích ostatních novinářů ve studiu –, je prostě stará, trochu moc použitá, že.

Jiní se mračí, chovejme se duchu fair-play. Je to dáma, ano, to nezní špatně, Ludmila je dáma. A Olga, přese všechno taky bývala vílou, ani Nadiu jednou nemine to, co ona prožívá dnes. Vtom obraz strne na drobném obličejíku Rumunky, která si nervózně okusuje palec, komentátor zašepotá: „... má tak malý paleček.“

REPLAY

Zvuk videa vypadá jako přidělaný. Jako by někdo zesílil vrzání žerdí bradel, do nichž s milimetrovou přesností prudce vráží. Obalili je ozvěnou zvuků, aby děsivě a opakovaně zdůrazňovaly její tělo, které se kolem nich obtáčí. Dívka úsilím zatíná rty, ramena se jen nepatrně zachvějí nárazem poté, co se pustila, udělala přemet a znovu se chytila tyče. Na chvíli strne ve stoje na ruku nad vyšší žerdí. Triangl, potom obdélník plynule se přetvářející v rovno-ramenný trojúhelník, následuje písmeno I, přímka ticha, zadržovaný dech, geometrická úloha se chýlí ke konci, Nadia oznamuje seskok, zakulacuje záda, kolena tiskne k bradě, jako bychom při dvojném saltu, které dokážou jen chlapi, sledovali otočky vzdušné víly, vida, co si vypůjčila od mužů a ušetřuje jim výprask, jaký dosud nezažili. Z osmnáctitisícového obecenstva zní ženský křik, šílený řev plný radosti podtrhuje okamžik, kdy se bílé cvičky bez jediného zachvění přilepují k zemi. Kočičí hřbet vykresluje desetinnou čárku a Nadia prsty lechtá oblohu, když zdravý rozhodčí. A zatímco běží vstříc Bělově rozevřené náruči, počítač ukazuje znovu 1,00.

Právě se v trhaném světle poblázněných světlušek blesků točí v piruetách na kladině. Jako by se všem z toho dítěte zastavil dech. Vrhá se do dvojného salta s obratem a jako lusknutím prstů stojí na zemi jako přibitá a všechny vysvo- bozuje, obecenstvo – jak po otočení knoflíku dosud vypnu- tého zvuku – vybuchuje nadšením a úlevou, že nespadla. Všichni spěchají do přenosového sálu, k telefonům, deset, deset, запиšte si to dobře, *she's perfect*, titulak *Newsweeku*, něco takového jsme dosud neviděli, dokonalost JE z toho světa: „Pokud chcete o něčem napsat, že to bylo krásné, a nedostává se vám výrazů, použijte slova *nadiovské*“, píše

jeden quebecký novinář. Rozhodčí se musí Bély zeptat, co že to vlastně Nadia předvedla, nestačili to zaznamenat.

-

V Onești, ve městě v rumunské Moldávii, severovýchodně od Bukurešti, je půlnoc. Na obrazovce běží dítě, výbušná, mechanická figurka spuštěná na devadesát vteřin těmi, kdo ji povzbuzují k tomu, aby porazila krásnou sovětskou baletku, jejíž pohyby ve srovnání s ní vypadají ochable a necudně.

Stefania sklouzla pod jídelní stůl, zakrývá si oči rukama jako ochrannou roletou, babička s Gheorghem ji žádají, ať nechá toho divadla. Televizoru se zmocňuje mocná vlna, obývánkem se šíří hluk a rudá Stefania se děsí: co se stalo, Gheorghe, spadla, že je to tak, spadla? Opravdu? Manžel si k ní kleká, něžně jí strhává prsty z očí, bere ji za ruku a zvedá, přitom šeptá: podívej, podívej. Útlé tělo jejich dcerky ve zpomaleném záběru letí zvolna vzduchem jako vymknuté z kloubů, postupně rozložené šílenství skoku, Stefania vzlyká a natahuje ruku k maličké postavičce, která zády ke kameře zdraví tisícíhlavý dav plačících dospělých.

AŽ SPLNÍM ÚKOL

Čeká se na ni. První tisková konference, sál je plný, obsazeno je všech pět set míst, sedí se i na zemi, nezbyvá kousek volného prostoru. Stěny zdobí pěkná látka s vyšívavými květy. Když konečně přichází v teplákové soupravě rumunské reprezentace, s modrými, žlutými a červenými pruhy a komunistickým znakem na prsou, trenér ji zdvihne a v natažených pažích donese až na místo, panenka, kterou Nadia tiskne v náruči, má na sobě tutéž soupravu a vlasy má jako ona sepjaté do dvou culíků červenými stuhami. Nad nimi visí portrét prezidenta Ceaușesca.

Novináři se mohou Nadii ptát na cokoli, oznamuje mile mladá žena se silným rumunským přízvukem. Dospělí, kteří jí sedí u nohou, protože se nedostává židlí, se chovají jako děcka, jako ona, máš ráda čokoládu, Nadio? Řekni pár slov francouzsky, francouzsky! Výborně! Hraješ *Monopoly*, Nadio? Máš už kluka, Nadio? Člověk čeká, kdy si začnou cucat palec, zatímco si všímají jejích, tak roztomilých, ostrých špičáků (mléčných? To ne, už je jí čtrnáct). Ještě jednou, Nadio, ještě jednou, musí napodobovat rozhodčího, který jí ukázal deset prstů, když ji viděl zoufalou před výsledkovou tabulí s jedničkou, čárkou a dvěma nulami. Desítka! *Great!* A co plánuje dál, když už dosáhla dokonalosti? Můžu být ještě lepší, předpovídá vážně s hadrovou panenkou přitisknutou k prsům, zalitá hýčkajícím pohledem svého trenéra, mohutného dobráčiska s knírem. Takže bude muset předsedlat na jiný sport, uzavírají. A Nadio, překvapilo tě, že jsi dostala desítku? Krčí útlými, přímými rameny a rumunsky švitoří: „Vím, že jsem odcvičila dokonale, desítku jsem už dřív dostala, takže nepřekvapilo.“ Snad špatně pochopila otázku? Opakují. Překvapilo tě, že jsi vyhrála? Vrtí hlavou. Je ti líto Olgy a Ludmily? Neochvějně opakuje ne,

ne, není mi jich líto. Zkoušejí to jinak: „Jak jsi včera večer oslavila vítězství?“ Skoro podrážděně se ušklíbne: „Neslavila jsem nic. Věděla jsem, že vyhraju aspoň jednu medaili, takže jsem šla spát.“

„Jaké náradí máš nejraději?“

„Bradla o nestejně výši žerdi, protože na nich můžu dělat cviky, které nikdo jiný nedokáže!“

A... nemohla by se aspoň na chvíli usmát? Vzdychne. Bohužel, zatím ne, jestli totiž po akrobatické řadě na prostých vykročí z vymezené plochy, třeba jen o tři centimetry (zdvihne ruku a ukáže palec, prostředník a ukazovák), tak jí strhnou body. Ano, umí se usmívat, ale až splní úkol. Sál vybuchuje smíchem, následuje potlesk: úkol splněn, moc rozkošné, Slečna Plukovnice! Jeden Angličan tvrdí, že technicky kráčí skutečně ve stopách Olgy K., ale trenér ho okamžitě přerušuje: „My představujeme rumunskou školu, nikoho nekopírujeme.“ Někteří v sále odhadují stupeň jejího dětství. Jak kamennou má tvář, když cvičí, jak je chladnokrevná: jen co se rozzáří známka, oblékne si teplákovou bundu, miniaturní úřednice přes akrobacii! A tuhle ráno jsem ji potkal v olympijské vesničce, šla na lékařskou prohlídku, vůbec nemrkala očima, naprosto bez výrazu. Co nám může říct dál? Má ráda jogurt a nejí ráda chleba. Geniální. Čtyřicetikilový komunistický robot. Určitý půvab má, to se musí nechat, ale je to kovový, efektivní půvab, který má daleko k lyrice Sovětek. Rumunky nejsou ani labuť, ani Čajkovskij, jsou jako štěňata, kterým se předhazují výzvy, které aportují a slouží režimu. S nimi jsme se dostali na půdu geometrie a počtů.

Začíná se litovat předchozích vzorů, například Olgy, která byla na OH v Mnichově tak roztomilá, až to bylo vzrušující, a když spadla, opravdu brečela; a po ní Ludmila, klidná, sovětská *lady*, jež vyhrála, co se dalo. A nyní ohromnou sovětskou tradici vycházející z klasického tance porazí ně-

jaká neznámá satelitní země, jež právě usedla na trůn se specializací na drezúru malých holčiček (smutná epizoda, kdy se krásná Ludmila z jiného století snaží skrýt před reportéry slzy v náruči svého trenéra, zatímco hned vedle se naparuje ten příšerně vyzábělý usmrkánek).

Děcko si před posledními soutěžemi musí odpočinout, novináři vycházejí ze sálu zahrnutí dárky, švestkovou pálenkou a nádhernými transylvánskými látkami, tohle Rumuni umí. Když potkávají kolegy, na které se nedostalo místo v sále, vyprávějí o sinalém přízraku malé holky, o bílém dresu a rukách bílých od magnézia, zmíní se i o obličejí pobledlém únavou. Všichni se vracejí do hotelu doladit článek, který je potřeba v noci odeslat, na tiskovce se toho zrovna moc nedozvěděli. Televizor v obýváku ve spěchu shrnuje vše, co se během dne odehrálo, aby se mohla vysílat událost, jedna jediná: ona. Mladá žena rychle zesiluje zvuk, Nadia zahajuje svá prostrná.

Všichni si uvědomují, že přichází něco úplně jiného. Hopsavý charlestone, na který cvičí, *Yes, Sir, That's My Baby*, nápěv vypůjčený z veselých dob před rokem 1929, *yes, yes, yes*, a naše sedmilhářka rozdává karty, znovu a jinak, zašmodrchává představy o tom, co je možné, *yes, sir*, už ani nepotřebuje ruce, aby se odrazila od země, když se vrhá do vzduchu, vzduch ji sám udrží, *my baby*, a všichni jsou přesvědčení, že ano, *that's my baby baby*, manipuluje a naprosto převrací dětství, malý tuláček z němeého filmu, jehož tvář bychom rádi drželi v dlaních. Kolik je v tom radosti. A lehkosti. Rozptyluje tíseň z bezpečnostních opatření, která upomínají na vraždění z předešlé olympiády v Mnichově, vzetí rukojmích a popravu izraelských sportovců. Ta holčina nás bere za ruku a společně se točíme v bezstarostném víru. Zdraví publikum, které je na nohou, sovětské gymnastky v řadě za svým trenérem opouštějí sál, Béla mává pěstmi, rozjařeně boxuje vzduch, kolem poskakují

děvčátka s kruhy pod očima z nevyspání a s ústy vyprahlými hladem. Dítě se nosí na rukou, a když to bude třeba, všichni si i kleknou před stočtyřiapadesáticentimetrovým elfem, který dává zapomenout na všechny samopaly, které v olympijské vesničce jsou. Zachránila jim Hry nabobtnalé čísly, devět tisíc dvě stě padesát sportovců obklopených třemi tisíci dvě stě třiceti pěti členy doprovodu, sledovaných více než osmi tisíci novináři a šestnácti tisícovkami vojáků, kteří mají za úkol zneškodnit útoky teroristů, Baaderovy Frakce Rudé armády, Carlose, japonských kamikadze, IRA, Palestinců, nebo dokonce snad i quebeckých separatistů.

A tak miliony matek, vytržené z klidu probíhajícími radovánkami, vypínají televizor, jenž od 17. července běžel celé dny, a karpatská víla jim už začíná chybět. Dávají se do snění o tom, že mají doma také takovou holčičku, útlou a bledou, která si dává tolik záležet na tom, co dělá, rozvážnou, moudrou, pracovitou, skromnou a prostou, která vystupuje na stupně vítězů a na pevné, ploché hrudi se jí lesknou ohromné medaile, která čeká na svou známku před kamerami z celého světa poté, co potěšila miliony a miliony televizních diváků, která své vystoupení končí v póze zvěčněné na pohlednici, jež se teď prodává úplně všude, holčičku, která pochází ze zvláštní země, z Rumunska, která je plně oddaná svědomitému životu a které se kupují mašle do vlasů, která je rozkošně hladká a bez zápachu, touží po dcerce uzavřené okolnímu světu, která neví, že pro ni nic nezmůžeme a kterou brzy, moc rychle převálcuje normální, biologický vývoj.

A tak miliony holčiček, vytržené z klidu probíhajícími radovánkami, vypínají televizor, jenž od 17. července běžel celé dny, a karpatská víla jim už začíná chybět, jsou jako zmatené po návratu z dlouhé cesty. Před zrcadlem na chodbě si zkoušejí vítězný pozdrav, rozpaží, narovnají páteř, vy-

pnou hrud', přitom se na kůži pod tričkem objeví brázda po gumičce polyesterových kalhotek. Zasní se, že mají také tak rychlé tělo. Malé holčičky ze západu si u večere přestávají přidávat, odmítají moučník, zabrané do tajného poslání šířit běl, tu úžasnou běl dresu a magnézia a posvátného života Nadii, kdesi tam, ve sněhu, kde určitě nic není.